

Šla jsem na pravidelnou půlroční prohlídku ke svému gynekologovi. Výborný lékař, uhlazený, se začínající pleší, slabým hlasem a jemnými prsty, zvyklý na komunikaci se ženami. Bojím se ho, protože do mě vidí.

Většinu času se tvářím jako drsná holka. Chodím k němu už tři roky, nic nového, ale vždycky se mě musí zeptat, kdy plánuju děti. A já mu po bůhvíkolikáté ostře odpovím: „A vy snad, pane doktore, znáte někoho, kdo by se mnou chtěl mít děti? Protože já nikoho takového momentálně neznám.“

„Takhle nevtipkujte, Katko. Jste hezká a inteligentní žena. Většina mužů by takovou brala všemi deseti. Proč už se konečně s někým neusadíte?“

„To není tak snadné,“ odpovídám podrážděně, a pak mě napadne záchrana: „Víte, pane doktore, se mnou to není jednoduché, jsem autonomní žena.“

Doktor shovívavě přikývne a neřekne ani slovo.

Ležím na vyšetřovacím stole, u kolen mě chladí třmeny, bedra ležící na koženice mám zpocená. Kolem úplné ticho a bílá antiseptičnost.

Zpoza mých roztažených nohou se vynoří doktor, koukne se na mě nad obroučkami brýlí a zeptá se: „Jak jste to říkala, Katko, jaká že jste žena? Autonomní? Co to znamená?“

Přece nezávislá, chce se mi odpovědět, ale už není komu, protože doktor zanořil hlavu zase zpátky mezi moje stehna.

Předehra

RANDE S ĎÁBLEM

Nový deníček, nový život. Podle některých teorií stačí, aby se člověk rozhodl, že chce nový život, a pak může jen sedět a čekat, až ten nový život zaklepe na dveře jeho bytu ve druhém patře. Protože nejsem stoupencem této školy, koupila jsem si pro všechny případy nový zápisník, konkrétně tenhle měsíc už třetí, abych ty nové věci nějak podpořila. Mám podezření, že všechno závisí na kvalitě zápisníčku, že se nový život nebude chtít nastěhovat do obyčejného čtverečkovaného sešitu se spirálovou vazbou, a tak jsem si pořídila sešit s obálkou plnou pestrých žlutooranžových a zářivě zelených květů, pěkně nalinkovaný, a k němu jsem od Martina dostala úžasné plicí pero. Takovým jsem se učila kdysi psát, osud jistě takovou paralelu ocení, jenže plicím perem se dá psát jen pod určitým úhlem, z čehož po čtvrt hodině dostanu křeč do ruky a musím se jít uklidnit do kuchyně s cigaretou. No nic, stejně se v poslední době nic zásadního neděje.

Dneska se mi zjevil sám ďábel. Dvakrát zazvonil a byl tu, v podobě Zsolta Fonyóa. Bílá košile, kravata, dobře padnoucí oblek, holá hlava, opálená tvář. Ďáblíci sídlíci v mé hlavě, kteří špatně snáší, že jsem je kvůli psaní

diplomky odsunula někam do pozadí, se při pohledu na něj úplně rozběsnili. Začali radostně křepčit a překřikovat se: *podívej, júúú, pamatuješ, jaký má tenhle týpek božský pekáč na břiše a jak má svalnatý zadek?*

Vynaložila jsem na ty pokušitele veškerou svoji disciplínu, a tak mé vystupování během setkání bylo hodno mladé dámy – mohu ti připravit čaj nebo kávu? Poskakovala jsem kolem plná dobrého vychování. Namísto toho, abych se ho zeptala, proč se na mě chtěl vrhnout před očima své přítelkyně a dvaceti našich kolegů.

Na firemním výletě, zahrnujícím spaní na palandách v místnosti pro dvacet lidí, se po zhasnutí přikradl k mojí posteli a začal mě hladit. Popravdě mě to moc nepřekvapilo, celý den jsem z něj totiž cítila podezřelý žár, pohledem mi svlékal podprsenku bez ohledu na to, že za ruku držel svou přítelkyni. A když si pak v restauraci odskočila, přišel za mnou s panákem becherovky.

„Napijeme se na zdraví,“ zahájil konverzaci, vrhl se mi kolem krku a kousl mě do pravého ucha.

„Co děláš?!“ ohradila jsem se. „Zničíš mi náušnice!“

„Promiň, trochu jsem se zakymácel z toho pití,“ bránil se Fonyó.

Božítku, dokonce i moje ucho může být pro muže sexuální objekt! Z druhého rohu místnosti nás nesouhlasně pozoroval Martin, který se pak vyjádřil, že by Fonyóa nejradši nakopal do koulí, když si dovolí mě před očima své přítelkyně hryzat do ucha. Pak přísně poznamenal, že bych si na uši měla dávat lepší pozor.

Zbytek večera jsem se snažila téhle epizodě nevěnovat pozornost, Fonyó je přece slušný chlapec a já jsem ještě slušnější děvče.

Když ale za mnou potmě přišel, hned mi bylo jasné, že kdyby kousek pode mnou sladce neoddychovala jeho

přítelkyně, jedním skokem bych byla dole a odtáhla ho do zadní nevytopené místnosti, kde by se z naší vášně vzňal i spacák, kouř by probudil ostatní s jeho přítelkyní v čele a přišla by potopa. A tak jsem radši Fonyóa diskrétně propustila a zbytek noci jsem nezamhouřila oka, zcela zaujata vyčerpávajícím bojem mezi svým vychováním a svými pudy.

O tomto incidentu samozřejmě diskrétně mlčím: před Marčou, Martinem i sama před sebou.

Ani s Fonyóem jsme to nerozmazávali. Určitě na všechno už dávno zapomněl, jenže teď se věci vyvinuly tak, že se má za chvíli objevit u mě v bytě, protože mu dlužím pár stovek. Takové věci je lepší řešit v soukromí, nikomu do toho nic není. Zjevně po mně nic nechce, ale stejně se raději rychle převleču z tepláků do džín a za ucho kápnu trochu parfému. Což jsem asi neměla dělat, co kdyby mě, proboha, chtěl zase kousnout, to by pak měl pachut' na rtech, takhle uvažuju, a najednou zjistím, jak moc jsem nepřipravená! Fonyó se ohákl a zkoumá gauč, hodnotí, jak je pohodlný, rozplývá se, houpe se nahoru dolů, a mezitím řešíme pracovní starosti.

„Teď se to trochu zlepšilo,“ říká vážným hlasem, „vydělávám, přesně jak by to podle mojí rodiny mělo být, jen mě štve, že jsem zatím vůbec nemusel použít mozek. No ale zdá se, že platí dobře.“

„Jo,“ příkyvuji, „já taky mozek moc nepoužívám a taky mi dobře platí. Takže jsem si mohla koupit například tenhle gauč, co na něm sedíš.“

Snažila jsem se, aby se tahle toporná konverzace ani na chvíli nezastavila, abychom nemuseli řešit skutečný DŮVOD, proč sem přišel.

„Pěkná keramika,“ snaží se i on, a ukazuje na příšerný červeno-oranžový džbáněk, který jsem pomalovala

minulou zimu v rámci zahánění deprese z chybějícího vztahu.

„Moje micinka...“

(Sakra, to mluví o svojí přítelkyni. Používání pitomých zvířátkových přezdívek nevěští na sexuálním poli nic dobrého. Prosím, ať mě nikdy žádný chlap nenazve křečičkem, veverkou nebo morčátkem a nedej bože, aby tak o mně mluvil před kamarády.)

„...moje kočička taky takové maluje.“

„Ahá,“ reaguju pohotově, „kousek odtud je obchod s výtvarnými potřebami, řeknu ti pak adresu.“ Mezitím si přes košili všimnu, jaké má bradavky.

Fonyó se chystá odejít, tak tohle jsme nezvládli, říkám si, do háje. V tu chvíli mě obejmě a pohladí mě po zadku, z čehož úplně zajiskřím.

„Co děláš?“ ptám se trochu zbytečně.

„Hladím tě po zadku,“ odpovídá úplně zbytečně.

„Ale proč?“ odtahuju se s výrazem ledové královny.

„Z kamarádství,“ odpovídá úplně pitomě.

„To nedělej, protože já nejsem tak...“ hledám správné slovo, snadno získatelná, lehkomyšlná, povětrná... „Odočná,“ vyrazím ze sebe nakonec.

„Já taky ne,“ odvětví smutně, „jak se ostatně ukázalo už na silvestra.“

A odešel, vykračoval si po chodbě v tříčtvrtečním manažerském kabátku, ztělesněný ďábel.

Naběhla jsem do kuchyně, našťastí tam byly bratrovy záložní cigaretové zásoby, a rychle jsem si jednu vítězně zapálila. ANO!! Takže on taky! Takže jsem sexy žena, po které touží žádoucí muž. HM. Střízlivě a s rozumem utekl, ale na co jsou mobilní telefony, na co vynalezli esemesky, než na posílání nezodpovědných, zlobivých, koketních zpráv?!